

La timp și fără pierderi

Cimpul își schimbă înfățișarea de la o zi la alta. Cine a zăbovit ieri în fața unui lan de grâu admirându-l tălăzuit de spicelor grele de rod, să nu se mire dacă a doua zi, pe același loc a înflorit miriștea curățată de spice sau o proaspătă arătură de vară.

Campania de recoltare (socotind firește în asta toate lucrările și punerea la adăpost a recoltei) este în plină desfășurare. După ultimele date, la sfârșitul săptămânii trecute se recoltase jumătate din suprafața totală cultivată cu grâu. La aceeași dată, regiunile București, Timișoara, Craiova, Ploiești și Oradea au recoltat cele mai mari suprafețe. În regiunea București, bunăoară, până la data amintită se recoltase 91 la sută din suprafață. Sunt însă regiuni în care recoltatul nu se desfășoară pe măsura posibilităților ce le au. Au rămas în urmă regiunile Galați, Ploiești și unele raioane din regiunile Iași, Bacău și Bala Mare.

Starea timpului și a culturilor nu îngăduie amănare. Grăbirea recoltatului depinde în primul rând de organizarea muncii, folosirea din plin a tuturor mijloacelor de lucru. Bine au procedat colectivitățile din comuna Viziru, raionul Călmățuț, care văzând starea puțin prielnică pentru recoltatul cu combina au intrat cu coasele în lan și în numai două zile au tălat 116 hectare cu grâu. Multe asemenea exemple pot fi întâlnite în regiunile Timișoara, Oradea, Ploiești și altele.

Secerișul însă nu este totul. Transportul la aril și treierisul, predarea cerealelor contractate sunt lucrări care cer o organizare chibzuită. În comunele unde s-au luat măsuri din timp, batozele treieră fără întrerupere câte 20 de mii de kilograme pe zi și chiar mai mult. Fără să mai vorbim de arille unde se treieră în două schimburi. În regiunea București pot fi văzute combine care, după ce au isprăvit de recoltat, au început treierisul în mijlocul cimpului între câli, scurând astfel perioada de treieris.

Sunt multe, foarte multe exemplele care oglindesc preocupare, spirit de inițiativă pentru terminarea grabnică și fără pierderi a recoltării. O contribuție însemnată în aceste zile o are activitatea culturală adecvată și operativă. Merită să fie amintită aici frumoasa activitate desfășurată de către bibliotecara Eugenia Chișper din Zăul de Cimple, raionul Luduș. Anul trecut a organizat șase biblioteci volante la arile întovărișitorilor. 1200 volume au fost citite în toată perioada campaniei. La sfârșitul treierisului 72 de cititori noi figurau în fișele bibliotecii. Anul acesta tovarășa Chișper va organiza tot șase biblioteci volante, folosind ca responsabil activul de colaboratori din elevii școlilor medii aflați în vacanță.

Un program nimerit și-a alcătuit casa raională de cultură din Luduș. Brigada artistică de agitate va pleca din comună în comună, de la o arilă la alta, unde va prezenta programe artistice. Cunoscând realizările și rezultatele obținute de către sectorul socialist al agriculturii, indeosebi a gospodăriilor colective, brigada le va populariza în celelalte sate. „Brigada va face în acest fel oficiul unui adevărat grafic, un grafic mobil...”, arată directorul casei raionale de cultură, tov. Budacik.

Firește, activitatea cultural-artistică este mult mai complexă în această perioadă. Lucrul de căpetenie însă este ca să existe preocupare, să fie stimulate inițiativele locale. Căminele culturale să fie așa cum se cere mereu, în actualitate.

Acum, fiecare oasă bun de lucru este prețios. Grăbirea recoltatului, grija pentru ca să nu se piardă nici un bob, achitarea obligațiilor contractuale ca și celelalte lucrări agricole constituie o însemnată contribuție, pe care lucrătorii din agricultură o aduc la îndeplinirea sarcinilor stabilite de Congresul al III-lea al partidului privind sporirea producției agricole.

ALBINA

REVISTA SAPTĂMINALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

ANUL 62
Seria II-a
Nr. 655
Miercuri
20 iulie 1960
8 pagini — 15 bani

Un nou convoi la baza de recepție.

AMĂNIND RIE

Noaptea de 1 spre 2 Iulie va stăruie multă vreme în amintirea șoferului gospodăriei colective din comuna Armășești, raionul Urziceni. A controlat fiecare cauciuc în parte, a ascultat bătaia ritmică a motorului, s-a aprovizionat din vreme cu ulei și benzină. Nerăbdător, a dat cu zorii, o porni către tarlaua cu păioase a colectivei. Nu era primul. Douăzeci de flăcăi și fete așteptau în marginea lanului la fel de nerăbdători, semnalul de început al bătăliei pentru strângerea la timp și fără pierderi a recoltei.

— Ce facem tovarășe președinte? O să pierdem întrecerea — spuse șoferul.

— Încă nu putem intra în lan — răspunde președintele. Mai așteptăm nițel până se duce roua. Să fie bobul plin și sănătos, să aibă umiditate chiar mai puțin decât e baremul.

Clipele se scurgeau anevoie și parcă în ciuda lor, soarele întârzie să se arate. Deodată, un chiot prelung vesti asaltul. Socii se umpleau unul după altul. Pe umerii șoferului, care-i sălta în mașină, păreau fulgi, nu alta. Suit la volan, dădu să plece.

— Stai să mai punem vreo doi — zise președintele.

— Întârzim, tovarășe președinte. Da' nu-i nimic, scoatem noi întârzierea.

— Ba, să mergeți cu grijă. Să nu faceți vreo boacăna,

tocmai acum când avem atâtea grâu de transportat.

În sfârșit, camionul porni la drum. Stâlpii de telegraf și pietrele kilometrice rămăneau în urmă unul după altul.

lată și baza de recepție. La intrare, în fața

ochilor șoferului jucau literele de-o șchioapă ale inscripției „Bine ați venit”.

Cu emoție și mândrie au primit colectivitățile din Armășești chitanța nr. 1. Cu emoție, pentru că era gata-gata să le-o ia înainte cei din Coșereni și cu mândrie,

fiindcă o primeau pentru a doua oară.

Venind în aceeași zi și în cele următoare cu noi transporturi, nu fără bucurie, șoferul auzea pe cei din jur șoptindu-și:

— Il vezi? Asta ne-a luat-o înainte. Da' să vedem noi la toamnă, la porumb, care pe care.

De cum se crapă de ziua și până noaptea târziu, cantării bazei de recepție Urziceni nu mai conțeneau cu zorul. Sute și sute de camioane și căruțe aduc aurul verii în stive virfuite de soci. Așa cum gospodării ogoarelor își dau silința să transporte grâu cât mai bun și mai repede, aici, la baza de recepție, lucrează oameni de nădejde, modești și harnici, pentru ca șirul de căruțe și camioane să nu întârzie prea mult, pentru ca treaba să meargă „șnur”, cum spune responsabilul bazei.

Munca aici este organizată în așa fel, încât rezultatele probelor sunt comunicate fără greș și în cel mai scurt timp. Iar contabilul rătănește cu fiecare zi cifrele în borderourile sale. Până acum, au fost recepționate peste 400 de vagoane de orz și grâu. Cifra sporește pe zi ce trece. Convoaiele de mașini și căruțe încărcate cu grâne vin în șiruri nesfârșite.

PRIVIND SPRE VIITOR

Nu e departe clipa, o simt zicând cum vine!
Va fi pornit Bicazul și ca un viu torent
Lumina lui scâlda-va orașele-uzine!
Și fapte noi vom scrie pe file de ciment.

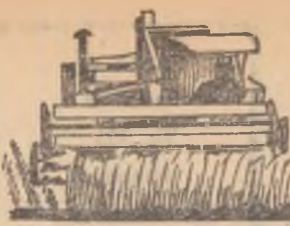
Nu e departe clipa, când Reșița, din zare
Va saluta Galații — gigantic arsenal
De șarje ale păcii! Și noile vapoare
Vor duce steagul nostru, mai sus, pe-albastrul val.

Și ogoru-atunci uzină va fi de grâu și fructe,
Și piatra, cit de seacă, rodi-va lan bogat.
Și apa-mbogătită din riu, pe apeducte
Pulsa-va-n curcubee pe cimpul irigat.

Nu e departe clipa! O simt în zări albastre,
De pe acum în planul din visuri dăruit,
Ce-l dăruiești și muncii și fericirii noastre,
Tu, arhitect al vieții, Partidule slăvit!

MIHAIL COSMA

P. TELEMAN

ZILE DE RECOLTARE

De-o parte ...

Ploaia a încelat tirziu, iar dimineața, când soarele își trimitea primele raze peste întinsul cimpului, peste 70 de colectivști din Vadu Săpat așezați în linie, minuiu cu iuteală secerile și coasele. Sutele de snopi ce zăceau la pământ dovedeau că aici se lucrează cu mult spor. Legeătorii și clătorii au avut de furcă pentru a nu rămâne în urmă.

— O să fie zăpușeală astăzi — ne spune șeful de brigadă Gheorghe Mindoran, dar nu-i nimic. Să se zăpușească bine pământul, c-ăpoi vine combina. Acuș o să poată intra. Bună treabă fac combinele. Alădată...

Ridică de jos un snop de spice, le cercetează mulțumit și ne islorisește pe scurt, foarte pe scurt, că au planificat 2.200 kg. griu la hectar. Și o să scoată. Poate chiar mai mult. Și iar aduce vorba de mecanizare.

— La arătur și însămînțări semeteul ne-a scos la liman. Tot semeteului i se datorește în bună măsură sporul de recoltă. Acum, când din pricina vremii n-a fost timp să te ții de plan, tot mecanizarea o să ne ajute. Secerătorii s-au depărtat, Clă-

ie s-au înmulțit. Într-o parte, trei secerători au deschis drum larg spre inima lanului. Ne apropiem de ei. Se întrece aici experiența îndelungată a lui Vasile Sirbulescu, om trecut de cumpăna vieții, cu tinerețea. Și se ține nea Vasile, Pină la urmă, Constantin și Filofteia, fiul și fiica lui, i-au cam luat-o înainte. Vasile Sirbulescu se îndreaptă de șale, trăgând cu coada ochiului ca să vadă cum lucrează feciorul și fata. Pe față i se citește mulțumirea. Nu se mai poate ține de ei, dar asta, în loc să-l încuizeze, îl bucură. Chiar de n-ar fi fost copiii lui, l-ar fi bucurat. Așa e el și așa a fost întotdeauna la treabă, argint viu.

Soarele a început să se înalțe. Gheorghe Mindoran își așinteste privirea de-a lungul șoselei spre Mizil. Încearcă din nou starea pământului.

— Acuș o să pice combina...

Aici, pe tarlaua colectivștilor din Vadu Săpat, încă nu se știe cine-i mai harnic. Dar toți ca unul știu că fiecare ceas pretuiește nemăsurat de mult. Și asta, le dă puteri noi!

...și de alta a șoselei

Feste drum de lanurile colectivștilor din Vadu Săpat se află aria de treier a întovărășirii „I. L. Caragiale” din Mizil. Sute de clăi sînt înșirate cît cuprinzi cu privirea. Timpul deosebit de frumos te îndeamnă la treabă. Dar, mai bine să nu ne grăbim cu aprecierile.

Tractorul e prezent. Batoza, de asemenea. Cei drept, îi lipsește un „meac”, cureaua de transmisie. Alături, butoiul cu apă, o gheretă pusie, o gazetă de arie păstrată se pare din anii trecuți, dar fără nici un articol, un scaun așezat în fața gheretei și... cam atât. Adică să nu fim nedrepti, mai este ceva; ceva tot atât de vechi ca și gazeta de arie. Este vorba de o lozincă veche încît abia se mai pot desluși cuvintele scrise pe ea.

Cui s-o fi adresind? Pentru că pe arie nu-i nici tipenie de om. La marginea ariei, pe o tăbliță, stă scris: „Iumatul oprit”. Nu vă fie teamă, că nu fumează nimeni. Nici măcar paznicul care ar fi trebuit să fie prezent, nu amenință aria cu fumatul. Pesemne că umbra batozei nu-i era destul de deasă și s-a dus undeva să tragă un pui de somn, nestîngherit de nimeni. Că vedeți dumneavoastră, pe arie ar putea să pice cineva și să-i tulbure somnul.

Și totuși aici, lângă batoză, se află cineva. Un omuleț de numai 4-5 ani.

— Cum te cheamă, flăcăule?
— Virgil.
— Și ce faci aici?

— Aștept pe mama. S-a dus să vada dacă nu s-a scuturat griul.

— Și unde-i necea de la batoză?

— Nu știu.

Într-un tirziu, apare o femeie robustă, care vorbește înspre copil:

— Ce folos că ne-am grăbit cu secerișul, dacă treieriișul înțirzie — spune ea.

Iși ia apoi copilul de mină și pleacă la fel de grăbită de cum a venit.

Ce părere au întovărășii de la „I. L. Caragiale” și tovarășii din sfatul popular al raionului Mizil de modul cum se îngrijesc de soarta recoltei? Ce este oare mai important acum: prezența la piață, în Obor sau prezența pe arie?

La numai cîțiva metri de tarlaua întovărășiiilor din Mizil se întinde pe o suprafață de zeci de hectare griul întovărășiiilor din satul Chioșdeanca.

O zi sau două dacă mai trec, se va pierde un sferl sau chiar mai mult din recoltă, prin scuturare.

Oare întovărășii din satul Chioșdeanca sã nu fi aflat că din pricina delăsării se prăpădește bunătațe de recoltă? Și dacă ei nu s-au trezit încă, nu se găsește cineva la raion care să le amintească de recoltare? Și lor și întovărășiiilor din Mizil. Și cu cît mai repede, cu atît mai bine!

Aflăm că...

...G.A.S. „Partizanul” Dragalina, raionul Călărași, a terminat recoltatul griului. Producția medie la hectar, circa 3.000 kg. Peste 2.800 tone griu au fost livrate statului peste plan.

...Începînd primii pe raionul Pogoanele recoltatul orzului și al griului, colectivștii din Brădeanu au fost primii și la predarea cerealelor către stat, obținînd astfel chitanța nr. 1 pe raion.

...pe buletinul de analiză al griului adus la baza de recepție de către colectivștii din Traianu, raionul Slobozia, se află următorul calificativ: greutate hectolitică 80; umiditate 16; coperi străine 2 la sută. Unui asemenea griu — spune șeful laborant Radu Stan — îi poți da calificativul de 10 cu plus.

...a fost înregistrată o producție de orz record nemăintîlnită pînă acum în comuna Sihlea, raionul Rm. Sărat. Aplicînd cele mai avansate metode agrotehnice, față de 1.600 kg la hectar cît își planificaseră, colectivștii din această comună au obținut 4.142 kg.

...îndată după recoltat, colectivștii din Padina, regiunea Ploest, au executat arăturile pentru însămînțări duble.

STELE MIȘCĂTOARE...

Dedicată celor șase tractoriști de la S.M.T. Stîlpu, raionul Buzău, în frunte cu Nicolae Țiclea, care au ogorit într-o noapte aproape 40 ha.

Ca o pită rumenită
In cuptor incins prea tare,
Luna-n jos privi uimită
Mindre stele mișcătoare.

Toată noaptea, curioasă,
S-a-ntrebat ce-o fi cu ele
Fiindcă nici n-ardeau în casă,
Nici pe stîlpi, ca toate cele!

Doar lucefărul de ziună
I-a răspuns, fără mirare:
„Ce bați, soro, apa-n piuă,
Că nu-s stele, ci... tractoare!”

Luna-ncet apoi, coboară
Și lucefărul s-a stins...
Peste miriștea de-aseară
Reavănul ogor s-a-ntins.

Zorii cu argint și rouă
Spală cerul de smarald;
De pe arătura nouă
Se ridică abur cald.

Tractoriștii-naintează
Pe cimpia renăscută;
Soarele, cu prima rază,
Le zimbește și-i salută.

Însemnăți DIN VADU-PASII

Zumzet stăruitor de batoză. Undeva peste întinderea de pomb se ridică un norișor de praf. E ultima zi de treier pe aria întovărășirii din satul Gura Cilnăului, comuna Vadu-Pășii.

Peste 60 la sută din membrii acestei întovărășiri sînt noi. Au intrat cu tot pămîntul în întovărășire. Ii întrebă ce anume i-a convins mai mult să curme cu munca individuală. Drept răspuns, te conduc direct la belșugul de boabe. Iși afundă cu neșă brațele în griu, și-l arată cît e de curat și frumos. „1500 kilograme la hectar — vorbește cu mîndrie președintele întovărășirii, Nicolae St. Nițu. Și dacă în urmă cu vreo două luni griul n-ar fi fost atins de alburisita de grindină, am fi scos peste 2.000 kg. la hectar”.

O notă în plus pentru cei din Vadu-Pășii. Pînă la 16 iulie s-a recoltat 71 la sută din suprafața cultivată cu păioase și s-a treierat peste 30 la sută.

— Mîine, adică luni dimineață,

ne asigură președintele sfatului popular, tovarășul Gheorghe I. Bănuț, pleacă primul transport la baza de recepție.

Găsești în activitatea sfatului popular din Vadu-Pășii măsuri bune, gospodărești, care dovedesc preocupare pentru buna desfășurare a campaniei de recoltare. Să le luăm pe rînd. Planul de măsuri dezbătut cu deputații sfatului popular și cu conducerea unităților socialiste (comuna este cooperativizată în proporție de 90 la sută), a fost adus la cunoștința tuturor oamenilor. Fiecare știe cum și unde va munci. Delegații de batoză, de convoi, zilele de treier și de predare la baza de recepție, toate sînt fixate pînă în cele mai mici amănunte.

În fața sfatului popular, un panou te îndeamnă să te apropii. Pe-un fond roșu, curat, se poate citi: „Ați văzut unde vă e numele?” Pe o parte se înșirăie frunțași: Lambru Săulescu, deputat sătesc, Constantin Cristea,

Ioan C. Ichim, Gheorghe N. Șerban, Nicolae Adam și lista continuă.

„Sînt și codași, ce-i drept puțini, de-i poți numara pe degetele unei singure mîini. De pildă, la ora actuală, Radu Gh. Dinu, țaran cu gospodărie individuală este socotit codașul comunei. Iată-l aici pe panoul alături de Gheorghe V. Gheorghe și de încă trei inși. Cînd s-au văzut notați pe panoul codașilor au plecat capul și au trecut mai departe tăcuți, judecînd fiecare în felul lui. Un lucru e însă sigur. Că au tras învățăminte.

„Grăbirea recoltatului” este subiectul conferinței care s-a ținut în căminele culturale din Vadu-Pășii și Focșenei. La centrul de comună a vorbit profesoara Cecilia Prodan, iar în satul Focșenei, Maria Siliceanu. S-au prevăzut spectacole la ariile de treier. Într-un cuvînt, toți muncesc. Numai învățătorii Nicolae Matei și Iliea Crăciun, nu prea se omoară cu munca. Nici ei și nici Vasile Streja, directorul școlii de 7 ani.

Zilele trecute, la baza de recepție din Ziliștea s-a înminat unui convoi chitanța nr. 1. Știți cine a primit-o? Colectivștii din Focșenei, comuna Vadu-Pășii. Ei au obținut 2300 kg orz la hectar și 1800 kg griu în medie.

Privirile întovărășiiilor se îndreaptă acum spre gospodăria colectivă, frunțașă pe toată linia și la recoltare și la producții mari la hectar. De pe acum întovărășii au pus deoparte sămînța pentru recolta anului viitor. Și au mai făcut ceva. Au făcut calculul diferenței de recoltă dintre ei și colectivștii vecini din Focșenei. Rezultatele calculelor sînt convingătoare. Calea cea mai bună este calea gospodăriei colective.

Se treieră din plin. G.A.C. „Ilie Pintilie” din Cocioc, raionul Snagov, va obține 2.000 kg. griu la hectar.

Pagină redactată de CL. MUNTEANU și PETRE POPA

In pauza de prânz, la aria de treierat din comuna Ceptura, raionul Cricov, regiunea Ploiești. Bibliotecara Georgeta Frigure citește ultimele știri din ziar.

„O INIMĂ SĂ BATĂ-N OMENIRE!”

Luliana Teodoru, o femeie între două virste, cu ochii mici și ageri, cu vorba cumpănită, are un obicei: în fiecare zi trece pe la căminul cultural. Și obiceiul acesta își are temeiul lui: dragostea și dorința de a contribui și ea la activitatea culturală ce-a luat un mare avânt în satul său, Stoenești, raionul Caracal. Simțământul acesta s-a născut cu ani în urmă și de atunci Luliana Teodoru e nelipsită de la manifestările culturale care se organizează la cămin. Mai întâi, s-a înscris la cor, apoi, a devenit cititoare și recitatoare artistică, iar cu timpul a început să ia parte la repetițiile echipei de dansuri. De când a intrat în gospodăria colectivă, Luliana Teodoru s-a oferit să fie și difuzoare voluntară și a îndrăgit tot atât de mult și această muncă.

În ziua aceea, la cămin nu erau nici un fel de repetiții. Și totuși, colectivista Teodoru trecu, ca de obicei, pe la cămin. La subsuoară purta o carte. O împrumutase de la bibliotecă doar de două zile. Slovele poeziilor din volumul „Poezii cîntă pacea lumii” au încântat-o. În cele două seri a citit întregul volum și acum venea să împrumute o altă carte de la bibliotecă. Când a intrat în sala bibliotecii, a întâlnit-o și pe directoarea căminului cultural, care discuta cu bibliotecara despre informarea politică ce urma să se țină duminică.

— Fînă diseară e gata și expoziția cu cărți axate pe problema luptei pentru pace — îi spuse la un moment dat bibliotecara, directoarea de cămin. Apoi, — a continuat ea — am întocmit și o listă bibliografică pe care o vom afișa la cămin, la sfat și la școală.

Luliana Teodoru a ascultat cu atenție discuția și a aflat că informarea politică de duminică va avea drept temă „Provocările agresive ale imperialiștilor americani și lupta popoarelor lumii pentru apărarea păcii”. Auzind că după conferință va urma și un program artistic, Luliana Teodoru s-a oferit să recite și ea poezia „Femeilor lumii” de Lev Oșanin.

— Te trecusem cu o altă poezie — îi spuse directoarea căminului.

— Nu-i nimic, le recit pe-amindouă — se grăbi să răspundă colectivista Teodoru.

Apoi, bibliotecara îi dădu un volum și o revistă în care erau cele două poezii și Luliana Teodoru plecă spre casă. Mergea și se gindea la nenorocirile care s-au abătut asupra omenirii din cauza războaielor. Își aduse aminte de fratele ei, îngropat de viu de un proiectil, în lupta împotriva hitleriștilor. Și citi ca el n-au murit, citi copii n-au rămas fără părinți, cite case n-au ars în flăcări...

Cum a ajuns acasă a început să imite poeziile. Le-a memorat așa de ușor pentru că poeziile îngemănează în ele toată ura omenirii împotriva celor ce uneiesc un nou război, hotărîrea dirză a tuturor oamenilor cinstiți de a apăra pacea lumii. Seară de seară repeta și-n fiecare vers pune

toată revolta ei împotriva uneltitorilor imperialiști.

Duminică, când a plecat de-acasă spre căminul cultural, a dat și pe la vecina sa, Lisaveta, că așa-i promisese, și-au plecat împreună. Când au ajuns, sala căminului era plină. Pe perețele din față, o hartă mare, iar alături niște planșe. Peste câteva clipe, directoarea căminului începu să vorbească celor aproape 500 de oameni, despre acțiunile agresive ale imperialiștilor americani. Rînd pe rînd, au fost înfățișate provocările la care se dedau astăzi dușmanii păcii, despre zborurile avioanelor americane de spionaj deasupra teritoriului Uniunii Sovietice, despre riposta hotărîtă dată de aviația sovietică care a doborât cele două avioane care au pătruns în spațiul aerian al Uniunii Sovietice. Directoarea căminului a vorbit, apoi, despre uriașa forță a partizanilor păcii, despre lupta hotărîtă a tuturor popoarelor de a salva lumea de primejdia unui nou război.

A urmat apoi programul artistic. Cîrul a interpretat cîteva cîntece: „Slavă păcii”, „Ni-i dragă viața” și altele. I-a venit rîndul și recitatoarei Luliana Teodoru. A urcat pe scenă și a început să recite. Întîi a recitat poezia „Dușmanilor țării mele”, apoi „Femeilor lumii”. Cuvintele înaripate ale poemului „Femeilor lumii” cuceriseră pe toți. Fiecare cuvînt, fiecare vers al poeziei era un adevărat apel rostit prin gura Lulianei Teodoru, de toate mamele din lume:

„...Nu mai dorim nici pranci de tanc striviți,
Nici, singerînd, pămîntul ca o rană.
'Nainte dar, porniți, nestăvilît I
Și pentru pace, soare și iubire,
Prietene-ale vieții, faceți zid I
O inimă să bată-n omenire”.

Și Luliana Teodoru însoți ultimul vers cu mișcarea largă a brațelor ei dirze, simbolizînd lupta întregii omeniri cinstite, care dorește și care va impune pacea.

OVIDIU MARALOIU

Seara, la biblioteca din comuna Băbiciu, regiunea Craiova.

Șoseaua Botoșani-Bucecea rămîne în urmă... Străbatem cu emoție și sfială drumul Ipoteștilor. Ne aflăm pe meleagurile dragi ale marelui Eminescu. Ceva te oprește să vorbești și gîndurile străbat prin ani, caută urme în fiecare ramură, în adierea fiticelelor de iarbă, în fiecare zbor al rîndincii.

Talanga oilor răsună și azi, dar cîntul ei e vesel. Bucuria muncii drepte acoperă valea Ipoteștilor și se înalță pînă la orizont.

Astăzi casele oamenilor sînt albe, strălucitor de curate, țărani muncitori se bucură de o viață tot mai bună.

Vizităm muzeul „M. Eminescu”, clădit pe locul fostei case părintești a poetului, pe care a dărîmat-o în 1924 boierul Papadopol, sub straja soldaților aduși din Botoșani. Moșierul, lacom de avere, voia să scoată din inima oamenilor pe Eminescu lupte pentru dreptate socială, pentru progres. Privim cu emoție fotografia casei distruse în care poetul a văzut lumina zilei.

Numeroasele exponate, unele mai de mult cunoscute, altele pe care le vedem pentru întia oară, ne înfățișează momente semnificative din viața zbuciumată trăită de titanul poeziei românești. De pildă, procesele verbale ale inspectorului școlar M. Eminescu sînt atât de grăitoare pentru reaua întocmire a orînduirii de atunci care ignora complet învățămîntul și ridicarea satului din întunericul neștiinței...

„Acum viața noastră este cu totul alta și vrem s-o facem și mai luminoasă — intervine tovarășul Ion Haucă, președintele sfatului popular”.

Tot de la tovarășul Haucă aflăm că întreg satul este cooperativizat. În întovărășire, țărani muncitori s-au convins și mai bine de avantajele muncii în comun. Acum tot satul se îndreaptă către gospodăria colectivă. Majoritatea familiilor au și făcut cereri de înscriere.

Moș Dumitru Gh. Leancă a fost printre primii. Amintirea trecutului de robie îl involbură. Fața i se limpezește însă cînd aude rostindu-se numele marelui nostru poet. A fost

La IPOTEȘTI

contemporan cu Eminescu și cunoaște multe lucruri despre el, lucruri pe care, la rîndul său, i le povestise tatăl său. În familie se vorbea adeseori de Mihai al lui Eminovici.

Vizităm împreună cu moș Leancă nucia și salcîmii martori ai copilăriei poetului, teii din spatele casei, sădiți — cum spun oamenii — de însuși poetul. Citim în șoaptă versurile scrise pe unul din teii:

„Adormind de armonia
Codrului bătut de gînduri
Flori de tei de-asupra noastră
Or să cadă rînduri — rînduri”.

Legănatul teiului e molcom. Cu ramurile înălțate el scrie anii și povestea lui se pierde în trecutul de negură. A fost martorul atitor frămîntări și lupte duse de țărani muncitori ai acestor meleaguri pentru piine și dreptate.

— Nu voi uita niciodată bătăile cu harapnicul, nici grăunțele crude pe care le-am mîncat pe moșia boierilor Chiriță și Isăcescu — rostește cu fața aprinsă moș Leancă.

Moș Leancă își deapănă amintirile și vorbele sale sînt o judecată aspră la adresa explozătorilor.

Ajungem în curtea școlii elementare, construită în anii noștri. „Tovarășe Leancă dumneata la ce școală ai învățat?”. „Școală n-am făcut — ne răspunde moșul cu glasul dulce moldovenesc, dar cu ură în ochi. — Am luat însă pe spate nenumărate harapnice... Ce vorbești matală de școală! Nici nu era școală în sat. Copiii, puțini la număr, trebuiau să meargă la Cătămărești. Mai tirziu am avut și noi „școală”. Se ținea într-o șură. Asta-i!”.

Astăzi însă, școala nouă care poartă numele lui Eminescu, e plină de copii. Aici își desfășoară activitatea și căminul cultural. În fiecare duminică au loc manifestări culturale și artistice. Iar la bibliotecă, vin zilnic zeci de țărani muncitori să împrumute cărți. Printre ele și operele marelui fiu al Ipoteștilor, Mihail Eminescu.

R. GELCU

Casa Centrală a Creației Populare

Recomandă pentru manifestările artistice închinată celei de-a XVI-a aniversări a zilei de 23 August

Pentru recitatorii și cititorii artistici

Mihai Beniuc — 23 August 1944 — vol. „Trăinicie” — E.S.P.L.A. 1955, — Letopiseț — vol. „Versuri alese” — E.S.P.L.A. 1955, — „Stema Țării” — vol. „Patriei” — E.S.D.P. 1958, — „Partidului” — vol. „Partidului” E.S.P.L.A. 1954.

Marcel Bresașu — „Stanțe despre marea sărbătoare” — vol. „Partidului” — E.S.P.L.A. 1954.

Dan Deșliu — „Cîntec în August” — vol. „Poezia nouă în R.P.R.” — E.S.P.L.A. 1954, — „Sub flamura lui August” — Gazeta Literară, 20 august 1959.

Mihu Dragomir — „23 August” — vol. „Versuri alese” — E.S.P.L.A. 1956, — „Patria” — vol. „Pe struna fulgerelor” — E.S.P.L.A. 1955,

— „Grădinarul de oameni” — „Culegere de poezii pentru recitatorii și cititorii artistici” — Ed. C.C.S. 1955.

Al. Andrișoiu — „Cartier muncitoresc” — Tribuna, 8 august 1959.

Eugen Jebeleanu — „Oratoriul eliberării” (fragment), Gazeta Literară, 20 august 1959.

Victor Tubure — „Cu toate armele” — vol. „Lauda patriei” — E.S.P.L.A. 1955.

Eugen Frunză — „Cînd s-a născut întia stea” — vol. „Vă chem” — Ed. tineretului 1955.

N. Tăutu — „Inscripție pe statuia victoriei” — Culegere de poezii pentru recitatorii și cititorii artistici — Ed. C.C.S. 1955.

Horvath Imre — „Pămînt însoțit” — vol. „Poezi maghiari din R.P.R.” — E.S.P.L.A. 1957.

A. M. Sperber — „Partidul” — vol. „Poezi germani din R.P.R.” — E.S.P.L.A. 1957.

Pentru formațiile teatrale de amatori

Horia Lovinescu — „Oaspetele din faptul serii” — E.S.P.L.A. 1954 și Ed. C.C.S. 1955.

Ștefan Tita — „Într-o seară de toamnă” — E.S.D.P. 1958.

Andi Andrieș — „Postul de pe strada Rareș” — Colecția C.C.C.P. 1960.

I. Joldea — „Casa din livadă” — E.S.I.P. 1959.

Dan Tărchilă — „Gara mică” — Colecția C.C.C.P. 1959.

Ilarie Mihail — „În august cerul e senin” — Colecția C.C.C.P. 1959.

NOTA: Pot fi montate și piese contemporane ce reflectă viața nouă a patriei noastre.

OAMENI ȘI FAPTE

Uzina „Ianoș Herbak” din Cluj este cunoscută în toată țara pentru calitatea încălțămintei ce o fabrică și pentru gustul ales cu care sînt confecționate modelele de pantofi pentru dame și bărbați, ori sandalele și ghetuțele pentru copii. În anul 1965 se va fabrica în această întreprindere atîta încălțămintă cîtă s-a produs într-o perioadă de 35 de ani (1910—1945). O creștere a producției care va aduce milioane de perechi de încălțămintă în plus, de o calitate mereu sporită. Sute de modele noi purtînd marca „Napoderm” vor fi puse la dispoziția cumpărătorilor, dintre care 250 încă în anul acesta.

Sarcinile puse de partid prind viață, cifrele se transformă în perechi de încălțămintă, se realizează economii de zeci de mii de dmp. de piele indicînd de calitate în creștere, iar în focul întrecerii crește și se dezvoltă oamenii noi.

Angajamentul luat de către colectivul uzinei în cînstea Congresului partidului prevede că în anul 1960 se vor realiza 66.000 perechi de încălțămintă din materiale economisite și beneficii peste plan în valoare de 4.500.000 lei. Ei bine, numai în primul semestru al acestui an s-au produs peste 45.000 perechi de încălțămintă și s-au realizat aproape 3.000.000 lei beneficii peste plan. Nici vorbă că pînă la sfîrșitul anului angajamentul va fi cu mult depășit.

Tăbăcarii, croitorii, modellerii, stăntari și în general toți cei ce fac să pulseze viața acestei uzine obțin cu fleacare zi noi și noi victorii.

Printre cei ce stau în fruntea întrecerii socialiste pentru realizarea de cît mai multe economii și pentru creșterea prestigiului mărcii fabricii, sînt comunistii. Nume de comunisti ca Rada Faustîn, Eugen Nagy, Vlădica Delbaș și mulți alții sînt cunoscute azi nu numai în uzină ci și în întreaga țară. Dragoste și interes față de colectiv, pasiune, sîrguință și hotărîre în muncă, iată ce caracterizează pe acești oameni. Să ne oprim asupra unuia dintre ei, asupra cunoscutului croitor de piele Rada Faustîn. Bucuria muncii o poartă cîți fără greutate de pe fața lui brăzdată de un zîmbet cuceritor, din ochii lui calzi cu care scrutează cu încredere viitorul.

Rada Faustîn este un talentat și neobosit luptător pentru realizarea de economii și continuarea îmbunătățirii a calității încălțămintei. Bătălia

pentru cîștigarea flecărului dmp. de piele ce poate fi recuperat, pentru croirea ireproșabilă a pieșelor de încălțămintă îl concentrează, îl pasionează, îl dă satisfacții. Pentru el tiparele sînt adevărate instrumente de măsurat. În funcție de măiestria cu care le așează pe suprafața pieii reușește să obțină sau nu dmp. de piele economisită. Și tiparele i se supun, îl ajută. În 1959 el a economisit 19.820 dmp. de piele, din care se pot confecționa 1201 perechi de încălțămintă. Intrecerea organizată în cînstea Congresului partidului i-a dat forțe noi. Față de cei 1600 dmp. de piele cît era angajamentul, el a realizat 2973 dmp. Alte sute de perechi de încălțămintă în plus.

Pentru succesele lui repetate, pentru grija cu care vine în ajutorul tovarășilor de muncă, partidul i-a încredințat marea cînstă de a participa la lucrările Congresului al III-lea al P.M.R. La Congres el a trăit clipe

„Se prevede instalarea a 26 linii tehnologice moderne pentru producția încălțămintei de piele, astfel ca 45 la sută din producția prevăzută în anul 1965 să fie realizată cu utilaje moderne, de înaltă productivitate”.

(Din Raportul C.C. al P.M.R. prezentat de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej la cel de al III-lea Congres al partidului).

mărețe, care îl vor stăruia mereu în minte, îl vor mobiliza în obținerea de noi succese. Cuvintele tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej: „Este necesar să lucrăm în așa fel încît mărfurile fabricate în întreprinderile noastre să dea o mare satisfacție oamenilor muncii care le-au produs sau le folosesc, iar buna calitate a produselor, „marca fabricii”, să devină un titlu

Muncitorul fruntaș Rada Faustîn

de onoare pentru colectivele tuturor întreprinderilor din țara noastră”. I-au făcut să se gîndească și mai mult la munca lui, la munca Elisabetei Cozia, a Mariei Talpoș, a lui Alexandru Toth și a altor croitori cu care lucrează. „Va trebui să depună o muncă și mai perseverentă. Oamenii muncii trebuie să primească încălțămintă de calitate. Dacă Elisabeta Cozia a devenit o muncitoare fruntașă, care în decembrie 1959 a „îndrăznit” chiar să-l întrecă, apoi cu Maria Talpoș și Alexandru Toth mai avea de muncit. Realizează economii de piele, dar asta nu e suficient”.

Maria Talpoș și Alexandru Toth, amîndoi tineri croitori, pînă anul trecut făceau risipă de material și adesea rămîneau sub plan. Comunistul Rada Faustîn nu s-a putut împăca cu această stare de lucruri. Așa că le-a venit în ajutor. În apropierea mesel lor de lucru îl auzea dîndu-le indicații, ocupîndu-se de ridicarea calificării lor.

— Nu așa se ține cuțitul. El trebuie prins cu trei degete așa cum de altfel faceți și voi, dar, în așa fel încît degetul mijlociu să fie la înălțimea vârfului cuțitului și nu mai sus. În acest fel cuțitul este condus de degetul mijlociu, care parcurge perfect linia tiparului.

Cu o altă ocazie le-a explicat cum să-și pregătească pielea pentru croit, arătîndu-le că ele trebuie sortate după nuanțe, grosime și însemnîndu-se toate defectele de pe suprafața pieii, fapt care creează condiții pentru o muncă rațională, realizarea de economii și îmbunătățirea calității încălțămintei.

Cu ajutorul lui Rada Faustîn cei doi tineri au reușit să economisească în primele cinci luni ale acestui an aproape 3.000 dmp. de piele. Dacă în luna ianuarie Maria Talpoș a înregistrat o pierdere de 55 dmp. de piele, în februarie ea a economisit 209 dmp. de piele, în martie 428, iar în aprilie 596. Nu este departe timpul cînd Maria Talpoș și Alexandru Toth vor deveni stăpîni pe meserie. Atunci Rada Faustîn își va îndrepta atenția spre alți tovarăși pentru a-i ajuta să obțină avîntul general.

VIOREL MICU

CÎND VINE SIRETUL

După ploaie Siretul se umflă și încearcă cu unda poalele digului. E atunci cu milioane de hectolitri mai greu. Cît e în mătca pare liniștit cu tot puhoiul lui de ape, dar dacă găsește în dig o borbă de sobol, pe acolo începe să macine și-și face loc, iar cînd răzbește dincolo, înspre culturi și așezări, se poartă ca un sălbatic.

Digul ridicat în ultimii ani de către colectivități, e scutul unor așezări de multe milioane, al trudei de un an de zile a celor din Tudor Vladimirescu, din Corbu, din Nămolosa și din alte sate.

Cu vreme în urmă, la ultima revărsare a Siretului, pe aceleași cîmpuri, haturile despărțeau loturi și oameni. Se spune că apele și-au cam făcut de cap. Fiecare și-a luat avutul în spinare și a fugit. Să scape el și-ai lui. Acum Siretul a găsit, cum s-a spus, altă situație. În spatele digului, înspre sat se agită o nouă forță și conștiință. N-a fost chip să le înfrîngă, cu toate că-i puternic și viclean.

Cînd am aflat întii de întimplările acestea era soare și liniște și pe locurile crîncenei înclăștări, (fiindcă a fost crîncenă) își ridică din nou căpșorul traista ciobanului. Incoace se înfiorau mingiile de vînt firele de griu cu spicul împlinit și porumbul cu verdele lui întunecat. Am zărit, printr-un efort de închipuire, la poala fiecărui fir de plantă cite un bănuș lucitor, prețul rodului, le-am adunat și-au ieșit sute de mii și milioane. Pînă departe, urmînd meandrele Siretului, se întind viile din luncă, și griul, și porumbul. Cel care le arată acum cu brațul întins, spun: „griul nostru” și „porumbul nostru”. Sînt numai porumb 300 ha. și o să dea pe puțin 2.600 kg.

De la hectarul de fleclă așteaptă cam 3 vagoane. E așezarea colectivei, e bunăstarea fiecăruia în parte.

„Dacă ar fi răzbit apa — spune Ion Huică, cel mai bătrîn dintre eroii întimplării, — ar fi luat-o prin spatele vicii lui Rusu și ar fi potopit frumusețe de cîmp. Puteai s-o lași?”

Asta-i. Cum s-o lase? Doar aici au așezat în brazdă o dată cu sîmînța nădejdele unui an, tot ce o să-i bucure în toamnă, cînd tot uniți ca-n prima zi de primăvară, or să culeagă rodul. Avutul și sufletul lor de colectivități erau, așadar, aici pe cîmpul amenințat de inundații și au sărit cu mic cu mare să le apere. Au făcut treaba asta firesc și acum povestesc pe scurt și unii au aerul c-au și uitat.

— Cum a fost, tovarășe Bălanică?

— Apoi, a venit apa mare, da' am ținut-o în chingi. Și tace. Poftim de mai roștește aici cuvintele eroism, curaj și mai știu eu ce.

M-ați menii nu se Din am într desfășu nopți. rele și cu rînu noaptea maxuri rut fru mina luptă Cînd ca un primul Totul treacă. din ca n-au l

Băla dată), turisit s-a în dig în el fier ne. Ac dus de

tupat ciotă delcu. minciu pe a rit a furibur

Vasi rul leg irigat mul g așezat că cu de a tras cu

ou da în pur cu atî într-o cealaltă apa S era g

ceasta energi stăviluit supren i-a el timp dstant rii ene comun

Te podări gres c a cole care i finut i

Nop riului tuna, che o Acum prin p fac ce rit de

Își ră: lor înt pleacă lor de colte.

CARTEA

prezentă în viața satului

Pauză de prînz pe aria întovărășiiilor din comuna Scurtești, raionul Buzău. Umbratul, deși împietor, e foarte puțin populat. Nerăbdătorii, oamenii se îndreaptă fie către panoul de onoare să vadă numele fruntașilor din ziua respectivă, fie spre standul de cărți să împrumute o broșură sau să răsfoiască ziarul proaspăt adus, fie spre gazeta de perete cu articolele schimbate zilnic. Panoul, gazeta și standul au fost amenajate cu grijă și gust artistic de „Florica noastră”, cum îi spun oamenii bibliotecarei Florica Dinu. Articolul de fond intitulat „Despre foloasele muncii în comun”, pe care l-a scris bibliotecara, a stîrnit un viu interes. Scris într-o originală formă interogativă, cu întrebări și răspunsuri izvorîte din gîndurile și frîmîntările celor din Scurtești, în aceste zile, ridică problema transformării întovărășirii agricole în gospodărie colectivă. N-am găsit unul să nu l fi citit. Nici comentariile n-au lipsit.

— Articolul acesta — ne spune Dumitru Constantin, președintele întovărășirii — a dat glas gîndurilor care ne frîmîntă pe toți în aceste zile. Vrem ca din toamnă să ne numim colectivități. Pînă acum, s-au și adunat 58 de cereri

Mereu prezentă în mij-

locul oamenilor, bibliotecara Florica Dinu și-a axat întreaga activitate a bibliotecii pe problemele satului. Creîndu-și un activ voluntar care o sprijină în acțiunile sale, a reușit să atragă spre bibliotecă un număr de peste 1.000 cititori, care au împrumutat pînă acum aproape 8.000 de cărți politice, agrotehnice, literare. Nu e de mirare că rafturile bibliotecii sînt totdeauna aproape goale. Cărțile circulă din casă în casă, desfată inimile, luminează mințile.

Cele 12 cercuri de citit funcționează și vara și iarna fără întrerupere.

— În privința acestora — ne-a spus bibliotecara — un cuvînt de laudă se cuvine tuturor cadrelor didactice care mi-au dat totdeauna ajutorul cerut.

Ajutor în munca sa a cerut bibliotecara și de la președintele sfatului, și de la secretarul de partid. El n-a întîrziat să vină și rezultatele muncii și-au dat roadele. În momentul de față se pune problema căutării unui alt loc corespunzător pentru bibliotecă. Vechiul local a devenit neîncăpător. În fiecare seară biblioteca e asaltată de zeci și zeci de cititori tineri și vîrstnici. Fiecare știe precis numărul și locul unde se află fișa lui, și-o caută singur, mai aruncîndu-și o dată ochii pe titlurile cărților citite. Des, foarte des, pe fișe revin titlurile cunoscute: „Pămînt des-

țelenit”, „Desfășurarea”, „Bărăgan” etc., cărți în care sînt zugrăvite fapte și stări de lucruri asemănătoare cu cele din viața satului lor. Prin recenzii și consfătuiri, prin seri de întrebări și răspunsuri, prin recomandări verbale sau prin articole la gazetele de stradă bibliotecara recomandă cărțile cele mai potrivite spre a le fi de folos, trezind interesul de a le citi.

— Cu toate că nu-i din comună — ne-a spus tînrul Vlad Nicolae, secretarul de partid al întovărășirii „16 Februarie”, „Florica noastră” muncește cu dragoste și ne-am obișnuit cu ea, de parcă ar fi aceea dintotdeauna.

Cuvintele acestea sînt cea mai de seamă răsplată a datoriei împlinite.

„După ziua întregă petrecută în mijlocul oamenilor, la arie, Florica Dinu se îndreaptă către bibliotecă. Nici n-a apucat să deschidă bine și, ca de obicei, cititorii vin rînd pe rînd. Uită și ei pentru o vreme oboseala zilei. Tirziu, împreună cu cîțiva din activul voluntar al bibliotecii, Florica Dinu stabilește punctajul pentru articolele de a doua zi de la gazeta de perete a ariei: „G.A.C. — izvor de bunăstare”, „Noi cereri pentru gospodăria colectivă”, „Să grăbim treierii-șul”. Titluri sugestive care oglindesc strînsa legătură dintre activitatea bibliotecii și viața satului.

P. VADU

Colectivistul Ilie Ștefan, din comuna Cenăd, raionul Sînnicolaul Mare, și-a construit împreună cu familia sa la masă.

MARE

5 o dată, oafaptele mari de vorbe. multora abia arie de pe dig, ip de zile și de-an picioa-pe furate și at se vedea ucind petroarte ar fi păicolo, sub lu- ar fi fost o egală.

o dig apa e cetate. După it, vin o sută, ie lăsată să electivă „Cel es al P.M.R.” Vladimirescu să treacă.

itrin de astă- i ape, a măr- o clipă cind suspendat pe abasca și sub dinci bulboa- pământul a- ruțe. „Am as- upt pe la o punctul Ne- pa în loc cu cu lucernă și ă, bătăto- tr-un ritm

he, brigadie- a motorul de a apelor. Pri- la motor. S-a ă-l priponeas- în primejdie rice clipă. L-a parte și apoi ja la dig. Erau Aici au lucrat că au înălțat 2 m. Pe portea cursa în sus ajuns și cind i de partea a- lit cu ultima l surpat și-au inările. A fost abnegație care toți. În scurt s-a ridicat la rii, mobilizato- ajului au fost ache, Bălăni- u, Chiță Stan, ei ai gos- al doilea Con- Intreaga masă i urmat. În fle- de brațe au

1, cind apele idesea cu fur- : să ingenun- st nopți albe. și soarele ride ri de nor care ai albastru. Fe- elor porumbul le cu verdele griul copt își i fața oomeni- odul noii re-

1. VIRGIL

1.

1.

1.

In uzine, în fabrici, pe ogoare, oamenii muncii din patria noastră continuă cu înflăcărate, lupta de traducere în viață a mărețelor hotărâri ale celui de al III-lea Congres al partidului.

Printre ei se numără și făuraril combinatelor și uzinelor chimice, constructorii care, înălțând clădiri, hale, turnuri, unde chimistii vor plămăsi îngrășăminte chimice pentru agricultură, aproape darea în funcțiune a marilor obiective ale planului de șase ani.

Roznov... un nume altădată puțin cunoscut este rostii azi în întreaga țară. Aici se construiește un mare combinat de îngrășăminte azotoase.

În ultimele șase luni, fața șantierului s-a schimbat. Turnurile de răcire, ca niște masive trunchiuri de beton, străjutesc halele și clădirile. Mai semețe își ridică creștele, deasupra lor, turnurile de granulare. Dar, deasupra tuturor, duza de evacuare a gazelor- își înalță pînă la o sută de metri silueta elegantă și sveltă.

Să stai de vorbă cu zidarul Tudor Vasile este o adevărată plăcere, mai ales cînd îți povestește cum au lucrat oamenii lui la turnurile de granulare.

„Aici, în turnurile astea, înalte de aproape 50 de metri, îngrășămîntul cu azot își schimbă chipul din pastă în mici bobite, numite granule. În formă asta se poate ușor încărcă în saci, transporta și împrăștiă pe ogoare.

Treaba asta se face în interiorul turnurilor, într-o atmosferă de acizi puternici care ar roade și cea mai tare cărămidă și cel mai puternic beton. Un astfel de turn trebuie căptușit cu zidărie numită antiacidă. Dar cum să zidești cărămidile înăuntrul unui turn atît de înalt și cu un diametru de peste șaisprezece metri?

Ne-am gîndit, ne-am socotit și la urmă am inventat ceva ce nu se făcuse încă la noi în țară: o schelă mișcătoare. O platformă, un fel de pod de scinduri înălțat cu ajutorul scripetilor pînă în înaltul turnului. Plimbîndu-ne cu platforma pe care aveam materiale, ba și calorifer să ne încălzească iarna, am executat în trei luni peste 230 metri cubi de zidărie specială împotriva acizilor, 400 metri pătrați de placaje de gresle și 70 metri cubi de beton antiacid.

Cu metoda asta nouă am economisit peste 80.000 lei, cît ar fi costat o schelă de lemn obișnuită...”

Îngrășămîntul care conține azot, azotatul de amoniu, se fabrică din gazul metan aflat din belșug la noi în țară, și din... aer.

Din gaz metan se va produce amoniac. Din aer se va obține azotul care va fi transformat în acid azotic. Amoniac + acid azotic = azotat de amoniu.

Totul pare simplu după formulele care se învață la școală. Dar cîte clădiri, cîte turnuri trebuie înălțate, cîte mașini și țevi trebuie montate. Cu sprijinul specialiștilor sovietici însă, constructorii, montorii și instalatorii noștri au ajuns să cunoască și să rezolve cele mai grele și complicate probleme ridicate de tehnica modernă.

Combinatul de la Roznov se înalță în toată semeția lui și nu este departe timpul cînd va începe să producă. Atunci, într-adevăr totul va fi simplu. Munca va fi ușoară și elegantă.

Gazul metan va sosi pe conducte. Mașini puternice

Duza, înaltă de peste 100 metri, de evacuare a gazelor

Un mare obiectiv al șesenalului

Combinatul de îngrășăminte azotoase de la Roznov

vor sorbi aerul. În uriașele cazane și turnuri se va forma îngrășămîntul care, gata granulat, ambalat și etichetat, va lua calea ogoarelor.

Omul va privi, va supraveghea, va apăsa pe butoane, fiindcă procesul de producție al noului combinat de la Roznov va fi automatizat.

Ce înseamnă cele 500.000 tone de îngrășăminte azotoase

În anul șesenalului, în vreme ce îngrășămintele de la Roznov vor călători pe drum de fier spre G.A.S.-uri și colective, la Craiova, la Tg. Mureș, la Năvodari se vor înălța alte combinate, alte fabrici de îngrășăminte chimice.

Sarcinile trasate de Congresul al III-lea al partidului prevăd ca la sfîrșitul anului 1965 producția de îngrășăminte azotoase să crească la 500.000 tone.

Ce va însemna această cantitate pentru agricultura noastră socialistă? Putem răspunde de pe acum la întrebare, dacă cercetăm rezultatele experiențelor privind eficacitatea îngrășămintelor chimice la hectar. Acestea arată că un kilogram de îngrășămint aduce un spor de recoltă, în medie, de 10 kilograme boabe de cereale. Deci, în 1965, cele 500.000 de tone de îngrășăminte pot aduce un spor de recoltă de circa 5 milioane tone. Și, mergînd mai departe cu calculele, acest spor de recoltă, împărțit pe numărul de locuitori ai țării, va însemna un plus de cereale de circa 280 kilograme pe cap de locuitor.

Turnurile combinatului de îngrășăminte de la Roznov, care străjutesc meleagurile Moldovei, sînt și ele o mărturie a bunăstării și belșugului spre care se îndreaptă poporul nostru muncitor sub conducerea partidului.

S. SIGARTAU

Sedința

de MIHU DRAGOMIR

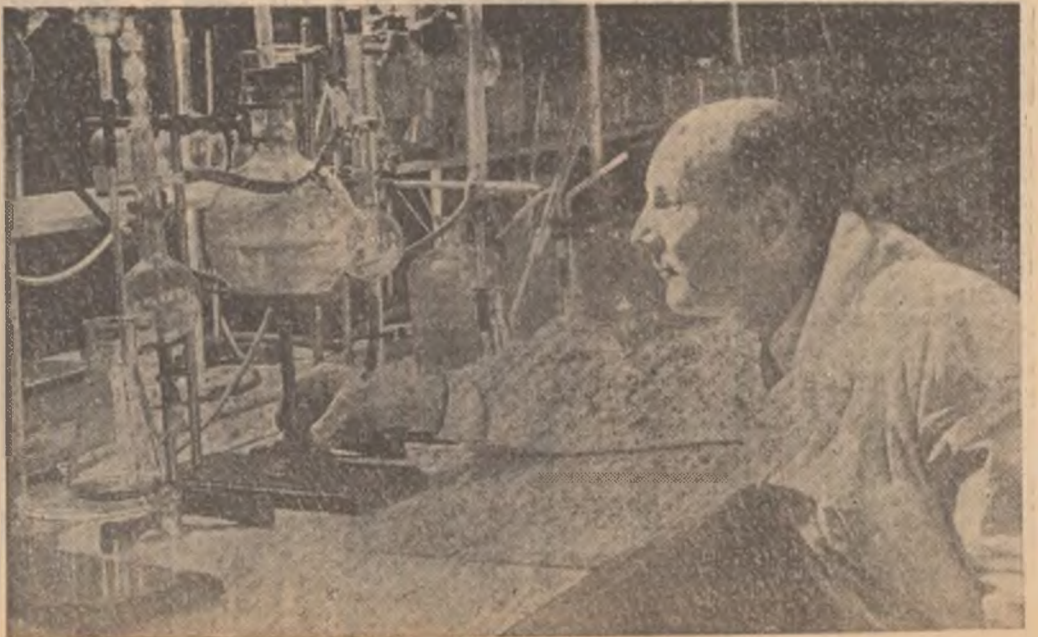
În jurul mesei albe, trei țărani, Pietroase sînt obrazele, de ani. Și-au pus căciulile pe-un colț, de-o parte. Citește unul tare dintr-o carte. Apoi vorbesc, agale, in-de-ei. Sînt președinți de colectiv tustrei. Grăiește unul, cu mustața stancă: „Eu zic să facem virament, la bancă!” Și ceilalți aprobă. Se vorbește despre prăsila care prisosește, de S.M.T., de norme, de legume, și paza pe armane cită-i, cum e. Miroase-n casă a dughii trecute. Se-aud cuvinte ieri necunoscute. Sînt trei țărani. Intii-a fost rîndaș, cellalt văcar, al treilea pâlmaș. Și mă gîndesc: limbuții din New York cred că acești țărani din drum se-ntorc?

Pentru zile-nseninate...

Frunzuliță de negară
Bate vînt ușor de vară
Și dezmiardă spicele,
Spicele, voinicele;
Bate vîntul peste lan,
Spicu-i mare, dolofan,
Și atî ține zarea-albastră
Toată holda e a noastră =
C-am muncit-o laolaltă
De-a crescut mîndră și-naltă,
Am muncit-o-n hămăcie
Să ne-aducă bogăție.

Frunzuliță solbă moale
Bate vîntul de la vale
Și-mi aduce de cu zori
Cintec de secerători
Și-mi aduce bucurie
Din draga gospodărie,
Că e astăzi sârbătoare
Pe-nfrățitele ogoare, —
Adunăm cu rivnă rodul
Ca să umplem cu vîrf podul,
Adunăm roade bogate
Pentru zile-nseninate.

Cules de G. BREAZU din satul Ciulnița, com. Leordeni, rog. Pitești

Inginerul cercetător, Vladimir Tașcenkô, de la Stațiunea experimentală zootehnică Palas, măsurînd firul de lînă luat ca probă de la berbecii din crescătoria stațiunii.

CERCETĂTORII ȘTIINȚIFICI

de ing. ZENOVIE STANESCU
candidat în științe biologice,
șeful laboratorului sfeclii de zahăr
din Institutul de Cercetări
Agronomice

În Raportul C.C. al P.M.R. prezentat de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej la cel de al III-lea Congres al Partidului se prevede sporirea producției de sfeclă de zahăr de la 17.000 kg/ha în 1959 la circa 25.000 kg/ha în 1965. Totodată, producția de zahăr va crește de la 242.000 tone, la 460.000 tone.

Aceste obiective mărețe, pe deplin realizabile, impun sarcini importante laboratorului sfeclii de zahăr din Institutul de Cercetări Agronomice.

Cercetătorii științifici, care aparțin de acest laborator și care lucrează la centru și la stațiuni, au prevăzut în planul lor de lucru o serie de teme menite să rezolve aceste importante sarcini.

O deosebită atenție se acordă lucrărilor de crearea de soiuri cu calitate valoroasă și în special lucrărilor pentru obținerea de soiuri poliploide și cu sămînță monogermă. Aceste soiuri, în comparație cu cele obișnuite sînt mai productive, au un procent de zahăr mai ridicat, sînt mai rezistente la boll și în același timp, au un mare procent de glomerele cu 1—2 sămînțe.

Sămînța monogermă de sfeclă de zahăr, care se va cultiva pe suprafețe mari în țara noastră, se poate obține prin segmentarea glomerulelor obișnuite pe cale mecanică și prin crearea de soiuri care au această însușire. Prin folosirea acestei sămînțe se face o mare economie de brațe de muncă la rîrit, care este una din cele mai grele munci în cultura sfeclii de zahăr. Laboratorul nostru, va da în toamna acestui an date preliminare în ce privește eficacitatea folosirii sămînței segmentate, precum și metodele agrotehnice care trebuie aplicate plantelor rezultate din această sămînță. În scopul creării solurilor cu sămînță monogermă, se fac încrucișări între diferite soiuri, folosind în special soiuri sovietice și, în același timp, se determină în lanurile de seminceri proveniți din sămînță obișnuită, plante cu un oarecare procent de sămînță monogermă.

O altă problemă importantă de care se ocupă cercetătorii noștri se referă la ridicarea producției de sfeclă prin crearea posibilităților de mecanizare a lucrărilor de întreținere. Laboratorul nostru studiază mărirea distanței între rîndurile de plante la 60—70 cm. în scopul aplicării prașilelor la adîncimi mai mari și deci ridicării producției. De asemenea, se studiază influența diferitelor forme și cantități de îngrășăminte chimice și organice, a îngrășămintelor bacteriene, microelementelor și a unor substanțe stimulative asupra calității și cantității producției de rădăcină.

În viitor laboratorul sfeclii de zahăr din Institutul de Cercetări Agronomice, va lua toate măsurile ca rezultatele obținute în munca de cercetare să fie aplicate în cîmpurile gospodăriilor agricole de stat și colective, cultivatoare de sfeclă.

DRUMUL CEL BUN

De când Ștefan Moise intrase în compartiment, se simțise fixat de cineva. O privire îl examina stăruitor de sus pînă jos. El nu-i dăduse însă atenție. Se uita în altă parte, dincolo de fereastra vagonului. Sufletul îi era plin de bucurie și în același timp de nerăbdare. Ar fi vrut să ajungă cit mai repede la Constanța, acolo unde îl aștepta soția.

— Nu vă separați, nu sințeti dumneavoastră tovarășul Moise? — îndrăznise călătorul de alături.

— Da, eu sint — tresărise el, auzindu-și numele.

— Ne cunoaștem de la București, din vremea studenției. Erați la zootehnie, dacă nu mă înșel. Eu am terminat agronomia. Am fost o dată la o reuniune dată de facultate. Acolo ne-am cunoscut.

Tinărul își rostise numele, dar lui Ștefan Moise numele acesta nu-i spunea nimic. Il uitase.

— Ce faceți acum? — urmăse celălalt.

— Meseria — zise Moise — Sint inginer zootehnic la o gospodărie de stat. La Bordușani, dacă ați auzit. Pe lângă podul peste care am trecut adineauri.

— Da, da, frumos. Frumos! — adăugase celălalt, într-un fel ironic. In baltă, va să zică.

Dacă m-aș lua după eleganța dumneavoastră, n-aș crede. Știam că balta sălbăticește oamenii.

— Asta se întimplă altădată. Acum, nu noi ne adaptăm mediului, ci, cum știți prea bine, mediul îl ridicăm la nivelul cerințelor noastre.

— Uite, v-aș pune o întrebare. Cum vă distrați acolo? Cred că n-o să încercați să-mi spuneți că s-a construit teatru sau operă în baltă, sau că muncitoarele umblă în rochie de dantelă.

— Hm, chiar așa nu e, — zîmbise Moise. — În orice caz avem cinematograful. Cit privește, femeile, să știți că sint îmbrăcate destul de bine. Dar asta mă interesează mai puțin. Se spune că orice îndrăgostit vede în făptura iubită cea mai frumoasă femeie. Și eu cred despre nevastă-mea la fel.

— Sințeti optimist, — zise celălalt. În sinea lui se gîndea însă cum ar putea să arate femeia aceea care a lăsat Bucureștiul, distracțiile de-acolo, și a venit în baltă. Probabil că ori e urită, ori n-a avut încotro, — își încheiase el cugetările. — Eu, să știți că sint mai pretențios. Poate că d-aia n-am nici noroc. După ce am terminat facultatea, am fost repartizat la o colectivă de prin Moldova. O vreme am stat să-mi găsesc ceva mai bun. Am făcut cîteva intervenții, dar n-a mers. Cînd am terminat banii, de nu mai aveam nici o lețcaie, m-am dus acolo. Văzînd însă ce mă așteaptă, am renunțat. De un an de zile umblu așa să-mi fac un rost. Bucureștiul nu-l pot lăsa. Mi-e im-

posibil, viața de acolo n-o găsești oriunde. Mergi pe stradă și vitrinele... te distrează. Nu mai ai nevoie de spectacole. Dacă aș găsi la un ministru... sau măcar la vreo regiune, în Constanța, de pildă...

Ștefan Moise nu-l mai ascultase. Se gîndea că dacă toți oamenii ar avea mentalitatea acestui pierdevară, n-ar mai sta nimeni la țară și n-ar mai fi nici piine. De aceea, simțise nevoia să-i povestească o întimplare.

— Uite, să-ți povestesc un caz interesant, — începu Moise. Cunosc o pereche de tineri care se iubeau din anii studenției. S-au cunoscut la o oră de curs. Ce-i drept, băiatul o văzuse de mai multe ori și încercase să-i facă curte, dar nu vorbise niciodată cu ea. La ora aceea, s-a așezat lângă ea și au făcut cunoștință. A doua zi, a invitat-o la un teatru. Și de-atunci erau nedespărțiți. Au făcut și practica împreună, la o gospodărie de stat, și au hotărît ca după terminarea facultății, să vină să muncească acolo. S-au căsătorit încă din facultate și au fost repartizați acolo unde au dorit. El a fost numit inginer zootehnic și a venit înainte la gospodărie. Soției lui, pentru că se simțea neapărat nevoia unei mîini pricepute, i s-a cerut să se ocupe de îngrășătoria de porci. I se părea că toate visurile ei erau la pămînt. De la Bucureștiul cu toate atracțiile lui, să vii în baltă... la porci! E o distanță ca de la cer la pămînt. Nici n-a vrut să audă. Poate că totuși ar fi primit,

Povestire de GEORGE MIHAESCU

dacă felul de a fi și a vorbi al inginerului șef nu i s-ar fi părut cumva brutal. Ingerul șef vorbea cam repezit, uneori tutuia pe oricine, încît tinerei inginer, abia venită din facultate, toate astea i s-au părut nelalocul lor.

Moise tăcu o clipă și-și privi tovarășul de drum să vadă dacă discuția îl interesează sau îl plictisește. Observînd că acesta îl ascultă cu atenție, Moise continuă.

— Și cum îți spuneam, inginerul nu s-a împăcat nici cu crescătoria de porci, nici cu felul „brutal” de a fi al inginerului șef. Soțul ei n-a fost însă de acord cu ea. El, care venise mai devreme în baltă, avusese timp să-l cunoască pe inginerul șef. Dacă te interesează, îți spun și numele lui: îl cheamă Mihail Leoveanu, e comunist și îl cunoaște toată Dobrogea.

— N-am auzit de el. Unde și-a făcut facultatea?

(Desene de GION D. MIHAIL)

— În Uniunea Sovietică. Și-a luat examenul de admitere cu „atlicinii” adică cu excepțional. A fost un student desăvîrșit. L-a cerut și ministrul, l-au cerut și o serie de institute științifice, dar el a stăruit să fie repartizat unde o fi mai greu. Așa a ajuns la Bordușani, unde aproape totul trebuia început de la „A”. Astfel, greutățile pe care le întîmpina la tot pasul nu-i mai lăsau timp să se piardă în dulcegării și complimente. N-avea timp decît pentru treabă. Aflînd toate acestea, tinăra ingineră a început să-l privească cu alți ochi și să-l înțeleagă. N-a mai refuzat invitația soțului ei de al urma în baltă măcar pentru o plimbare. El i-a arătat frumusețile și pitorescul locurilor, apoi a dus-o acolo unde ar fi trebuit să lucreze. Era o tabără imensă de porci. Și s-a întimplat ca exact atunci să se ivească primejdia pierderii unei scoafe ce se căznea să nască. Medic veterinar nu exista, îngrijitorii erau alarmați. Și atunci femeia a cerut un halat și s-a apucat să dea o mină de ajutor. Oamenii au fost bucuroși și recunoscători. Ajutase să vină pe lume 14 porcușuși. Ingeritorii, în frunte cu unul Golea Avacum, i-au adus inginerului chiar și flori. Ea a fost mișcată de acest gest al „oamenilor din baltă” și a rămas să lucreze acolo pentru totdeauna. Acum, ei da, s-a împlinit anul de cînd muncește la porci.

E de-a dreptul uimitor ce a putut să iasă din miinile ei. Are în grijă cu vreo trei sute și ceva de porci mai mult decît ar trebui și înlocuiește munca a patru oameni. Și știți cit cîștigă, dragul meu? Mai mult decît soțul ei care răspunde de întregul sector zootehnic în aceeași gospodărie. Leafa amindorura depășește trei mii de lei. Esențialul e totuși mulțumirea pe care o găsesc în inimile oamenilor de acolo.

— S-ar putea să fie așa, — zise celălalt. — Mă gîndesc totuși ce pot ei să facă cu banii aceștia undeva, într-un sat uitat de lume.

— Ai ce să faci. Iată de pildă eu. Cum am mai spus, lucrez în baltă, și pentru că miine e duminică, mă reped pînă la Constanța cu unele treburi și seara mă duc cu soția la un spectacol și la restaurant. Ea a plecat înainte și mă așteaptă acolo. Îmi permit să iau masa la Cazino și să mă distrez.

— Aveți putere de convingere — remarcă celălalt, fără să renunțe cu totul la tonul ironic. — Pariez că aveți o muncă politică, acolo, în gospodărie.

— Da, sint secretar de U.T.M.

Omul de alături se gîndea însă la femeia aceea despre care i se povestise. „Cine știe cum o fi arătînd!” — își zise el. Intre timp, trenul înghițise distanța Fetești—Constanța și acum intra pe peron. Ștefan Moise scosese capul pe fereastră, nerăbdător. Omul de alături stătea trîntit pe canapea. Ii părea rău că a ajuns. Pe el nu-l aștepta nimeni și nici vreo treabă deosebită nu avea la Constanța.

— Mariana! — strigă Ștefan Moise, scoțînd mina pe fereastră. Apoi își luă valiza și coborî repede.

Cel de alături se grăbi să coboare și el, curios. Cînd se întîlniră toți trei pe peron, Ștefan Moise făcu prezentările. Soția mea și... Dar Mariana i-o luă înainte:

— Ne cunoaștem. Ați fost o dată la o reuniune la noi la facultate.

— Așa e — încuviință el, examinînd-o din priviri. — E o „blondă reușită”, etichetă el. Cu o asemenea femeie cred și eu că te-ai duce nu numai în baltă, dar oriunde.

— Și acum, să închei povestea din tren — adăugă Ștefan Moise, care se grăbea. — Soția mea e ingineră despre care ți-am povestit.

Prietenul de drum rămase ca o stană de piatră. La un adevăr atît de crud, la o astfel de lecție, nu s-ar fi așteptat.

— Imi pare bine, imi pare bine — îngăimă el, căutînd să se scuze. Ce doi plecară mai departe, iar el rămase pe peron singur. Ce avea de făcut? Poate că cel mai bun lucru era să ia trenul înapoi și să ajungă acolo unde era așteptat de atîta vreme.

CRONICA SAPTĂMINII

Colonialiști, afară din Congo!

Chiar din primele zile, guvernul Republicii Congo, condus de Patrice Lumumba, liderul partidului Mișcarea Națională, s-a orientat spre consolidarea independenței naționale, spre asigurarea unității în interiorul țării și spre dezdărnăcinarea rămășițelor colonialismului din toate domeniile de activitate. Printre măsurile luate de guvernul Lumumba se numără și aceea a înlocuirii tuturor ofițerilor belgieni din armată cu ofițeri congolezi.

Măsurile luate pentru consolidarea independenței Republicii Congo n-au fost deloc pe placul colonialiștilor care, văzând amenințate planurile lor de jaf și amestec în treburile interne ale țării, au trecut la provocări fățișe.

Nereușindu-le planurile de a provoca conflicte interne, colonialiștii au trecut la intervenția armată directă. Sub pretextul „apărării vieții și avutului cetățenilor belgieni”, guvernul belgian a trimis în Congo unități militare suplimentare. Datorită acestor provocări armate în Congo s-a creat o situație foarte încordată. Guvernul congolez a cerut convocarea imediată a Consiliului de Securitate al O.N.U. pentru a se pune capăt operațiunilor militare și amestecului colonialiștilor în treburile interne ale Republicii Congo. În ciuda manevrelor puterilor imperialiste, Consiliul de Securitate al O.N.U. a adoptat o rezoluție potrivit căreia guvernul belgian este obligat să-și retragă trupele de pe teritoriul tinerei Republici Congo. De asemenea, la cererea guvernului, în Congo au sosit primele grupuri ale trupelor O.N.U. care să ajute la normalizarea situației în Republica Congo.

Deși rezoluția adoptată de Consiliul de Securitate al O.N.U. prevede retragerea trupelor belgiene din Congo, totuși guvernul Belgiei refuză să se conformeze acestei hotărâri. Mai mult chiar, guvernul Belgiei continuă să trimită noi trupe în Congo.

Intervenția armată împotriva Congo-ului a trezit un val de mânie și indignare în lumea întreagă. Popoarele lumii sînt solidare cu lupta dreaptă a congolezilor care-și apără eroic independența.

Ca întotdeauna, în primele rînduri ale celor care sprijină cu fermitate mișcarea de eliberare națională, se află țările lagărului socialist. În mesajul de răspuns al lui N. S. Hrușciiov la telegrama adresată de J. Kasavubu și P. Lumumba, guvernul sovietic condamnă agresiunea armată

a colonialismului internațional împotriva Republicii Congo și cere imediată încetare a acestei agresiuni. Totodată, guvernul sovietic a hotărît să acorde ajutor în alimente Republicii Congo. „Guvernul sovietic — scrie N. S. Hrușciiov în scrisoarea adresată la 16 iulie primului ministru al Republicii Congo — consideră acest ajutor drept o expresie a simpatiei sale față de poporul Congo-ului și de guvernul său legal și, totodată, drept o expresie a hotărîrii sale de a contribui la victoria cauzei drepte pentru care luptă Republica Congo, apărîndu-și independența”.

În această luptă dreaptă pentru apărarea independenței țării, poporul congolez nu este singur, ci, alături de el sînt toate popoarele lumii care cer: „Jos mâinile colonialiștilor de pe Republica Congo”.

Victoria forțelor antifasciste din Italia

După cum se știe, în Italia se desfășoară de cîteva săptămîni o puternică luptă antifascistă. În întreaga Italie au avut loc mari manifestații și mitinguri în cadrul cărora, masele largi populare au cerut demisia guvernului fascist al lui Tambroni. Cu toate încercările disperate, cu toate măsurile de represiune luate, guvernul Tambroni n-a putut însă să înăbușe masiva mișcare antifascistă a poporului italian și, în cele din urmă, a fost nevoit să demisioneze. Așa cum a caracterizat și ziarul „Unita” căderea guvernului Tambroni constituie „o victorie a poporului și a antifascismului”.

Căderea guvernului Tambroni demonstrează cu prisosință că încercările cercurilor reacționare de a fasciza țara sînt sortite eșecului și că forțele democratice antifasciste sînt atât de puternice, încît pot da lovitură de moarte politicii antipopulare promovată de elementele aservite imperialismului american. Alungarea guvernului Tambroni arată totodată eficacitatea unității de luptă a poporului italian și, în primul rînd, a muncitorilor comunisti și socialiști, care prin luptă unită au dobîndit această însemnată victorie împotriva elementelor fasciste.

Poporul italian, însuflețit de această victorie, continuă și cu mai multă hotărîre lupta pentru instalarea la conducerea țării a unui guvern democratic, care să slujească interesele oamenilor muncii, care să promoveze o politică a păcii și destinderii încordărilor internaționale.

La 22 iulie, se împlinesc 16 ani de la eliberarea Poloniei de sub ocupația hitleristă de către eroica Armată Sovietică și Armata Polonă, care a luptat alături de ea. 22 iulie este totodată ziua renașterii naționale a Poloniei.

Dacă înainte de război Polonia se număra printre țările europene cele mai inapoiate, Polonia populară a devenit azi o țară cu o economie dezvoltată. Sub conducerea P.M.U.P., oamenii muncii polonezi construiesc cu succes socialismul, Republica Populară Polonă înregistrînd în anii de după eliberare o înflorire fără precedent în istoria sa. În anul 1959 producția industrială a crescut de circa 6,3 ori în comparație cu perioada dinainte de război, iar producția industrială pe cap de locuitor este de circa 7,5 ori mai mare decît cea din anul 1938. Producția agricolă la 100 hectare de pămînt a crescut în Polonia populară cu 50 la sută în comparație cu perioada antebelică. În prezent pe ogoare se folosesc 58.000 de tractoare.

Directivele cu privire la dezvoltarea economiei naționale a R. P. Polone pe anii 1959—1965, adoptate de Congresul al III-lea al P.M.U.P., prevăd sporirea producției industriale cu 80 la sută, ceea ce înseamnă o depășire a nivelului antebelic de 10 ori. Pentru industria constructoare de mașini se prevede o creștere a producției de 70 la sută.

Clîșeul nostru înfățișează noul jurnal construit la Uzinele metalurgice de la Szezczecin din R. P. Polonă.

Pe scurt

● La Palatul Națiunilor din Geneva și-a început lucrările seminarul internațional pentru dezarmare, organizat de Federația mondială a asociațiilor pentru Națiunile Unite. Programul seminarului cuprinde referate și conferințe ale oamenilor politici din diferite țări în problema dezarmării.

● Lui Mihail Șolohov — unul din cei mai de seamă prozatori sovietici contemporani — i s-a conferit la 16 iulie a.c. premiul Lenin. Această înaltă distincție i-a fost acordată scriitorului Mihail Șolohov pentru romanul său „Pămînt destelenit”.

● Avioanele americane săvîrșesc noi raiduri provocatoare deasupra navelor sovietice, în memorandumul pe care ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S. l-a înmînat însărcinatului cu afaceri ac-interim al S.U.A. în U.R.S.S. se subliniază că „dacă aceste acțiuni inadmisibile ale aviației americane vor continua, guvernul sovietic va fi nevoit să ia măsuri pentru asigurarea securității navelor sovietice în larg”.

● Ministerul de Război al S.U.A. a anunțat la 17 iulie că S.U.A. intenționează să efectueze în următorii doi ani 11 explozii nucleare subterane.

● Colegiul militar al Tribunalului Suprem al U.R.S.S. a hotărît ca procesul spionului american Powers, al cărui avion a fost doborât la 1 Mai de o rachetă sovietică în regiunea Sverdlovsk, să aibă loc la 17 august.

● La 17 iulie a avut loc în Hyde Park la Londra un mare miting de protest împotriva zborurilor provocatoare ale avioanelor americane de spionaj deasupra teritoriului Uniunii Sovietice și a folosirii pentru aceste zboruri a bazelor situate pe teritoriul Angliei.

Fermierii americani se ruinează

În economia S.U.A. se accentuează fenomenele de criză și în domeniul agriculturii. Ruinarea a numeroși fermieri a devenit un fapt obișnuit. Mulți dintre aceștia se îndreaptă spre orașe, spre a-și găsi o nouă ocupație, pe care nu izbutesc însă s-o aile.

Potrivit recensămîntului oficial din anul 1954, în S.U.A. existau atunci circa 4.800.000 ferme. În 1957, datele unui nou recensămînt arătau că peste un milion de gospodării care n-au rezistat concurenței au dispărut, ruinîndu-se. Numai în 1959 circa 80.000—100.000 de fermieri au dat faliment, abandonîndu-și gospodăriile.

Veniturile, în general, în ramura agriculturii au scăzut, iar anul trecut o lovitură serioasă pentru fermieri a fost marca scădere a prețului vitelor. În statul Iowa, de pildă, scăderile de prețuri au făcut ca venitul

REALITĂȚI CAPITALISTE

net al unei ferme să fie cu 29 la sută mai mic decît cu un an în urmă. În întreaga țară, veniturile provenite din agricultură s-au redus în medie, în 1959, cu 16 la sută față de 1958. Iar în primul semestru 1960 aceste venituri au fost cu 23 la sută mai mici ca în 1959.

Edificator în ce privește situația grea a fermierilor americani este o anchetă întreprinsă de John Lawrence, corespondent al ziarului new-yorkez „Wall Street Journal”, făcută în statul Iowa. Lawrence relatează despre fermierul arendaș Willard Whytaker, în vîrstă de 47 de ani, care intenționează să-și părăsească ferma. Whytaker, tată a șase copii, a spus că, lucrînd la o fermă pe care o arendase în partea centrală a statului Iowa, a realizat în 1959, în medie, mai puțin de 30 dolari pe săptămîna. „Nu avem nici o speranță, a spus el, că venitul meu va crește în acest an. Tot ceea ce cumpărăm se scumpește, iar tot ceea ce vindem scade în preț”. La fel, fermierul Dale Moit, a declarat că de pe urma vînzării porcilor pe care i-a crescut anul trecut la ferma arendată de el în apropiere de Williams (statul Iowa), a pierdut la fiecare porc cîte opt dolari. El caută

în prezent de lucru în altă parte...

Ce arată toate aceste fapte. Ele infirmă minciuna propagandei burgheze că „baza agriculturii americane a fost întotdeauna și va fi mica familie de fermieri”. Chiar G. Coley, președintele comisiei pentru problemele agricole a Camerei Reprezentanților a S.U.A., declară: „...economia fermierilor se află pe marginea falimentului... Familiile de fermieri sînt înghițite întrucît concurenții mai puternici și aliații lor financiarși (trusturile și băncile agricole —N.R.) au mai mulți bani și credite pentru a rezista furtunii”. Și, într-adevăr, aceasta e realitatea. Dacă prosperă cineva în agricultura S.U.A., acesta sînt monopolurile care industrializează și comercializează producția agricolă, precum și băncile ce sprijină aceste monopoluri. Actualmente, băncile, trusturile agricole, societățile de asigurare și alte asociații monopoliste stăpînesc nemijlocit peste două treimi din fermele americane.

Ca urmare a acestor stări de lucruri, în statele Iowa, Indiana, Illinois, Missouri și în alte regiuni agricole s-au înmulțit cazurile de punere în vânzare la licitație a fermelor. Mii de familii pornesc în exod spre alte locuri din S.U.A. Ruinați, cu gospodăriile și căminele distruse, fără perspective de viitor, cohorte de fermieri pornesc să caute de lucru, să încropească ceva din care să poată trăi. Aceasta se întîmplă în mult lăudata „prosperitate americană” în care milioane de oameni duc o viață mizeră, în care oamenii simpli au doar „libertatea” să moară de foame.

P. TATARU

Socotelile strategiilor Pentagonului, care și-au întemeiat planurile agresive împotriva U.R.S.S. pe folosirea avioanelor-spon, s-au arătat a fi cu totul greșite.

Militaristul de la Pentagon: — Măcar așa dacă „altfel” nu se poate.

Cel mai bun bucătar
(Desen de C. FLORIAN)

Cu zîmbetul PE BUZZE

Panou de onoare

In raionul Murgeni, colectivizii au organizat foarte bine grădinițele de copii.

Li s-a dus departe vestea
Că sint oameni gospodari...
Grădinițele acestea
Au destoinici... grădinar!

Locuitorii din comuna Frumușica, raionul Hir-lău, efectuează prin muncă patriotică numeroase lucrări pentru înfrumusețarea comunei lor.

Pregătind acum de zor
Straie noi, comunei lor,
Vor avea la o adică
O comună... FRUMUȘICA!

Colectivizii din raionul Murgeni au realizat, economii mari la construirea de școli și diferite acțiuni obștești.

Au adus economii,
De vreo două sute mii,
Decl raionul ăsta are,
Numai oameni de... valoare!

Colectivizii din satul Cucu, raionul Negrești, au dat un prețios sprinț în lucrările de electrificare a satului.

Ceea ce am constatat,
Este demn să se rețină:
Colectiva-aduce-n sat,
Și belșug dar și... lumină!

SIG. HOROVITZ
corespondent, Iași

Colectivizii din Singeorgiu de Mureș, Regiunea Autonomă Maghiară, au obținut producții record de grâu.

— Socolitorul nostru face acum și a'pinism!

I. TERBESCU

In loc să fie pe cîmp, la 8 iulie s-au adunat în ședință toți conducătorii sectorului socialist agricol din raionul Oradea, pentru... schimb de experiență.

— Orice clipă de întârziere înseamnă boabe scutate. Problema e foarte serioasă și de aceea vă rog să luați fiecare pe larg... cuvîntul!

(Desen de AL. CLENCIU)

„ARTISTUL”

Uneori trebuie să-ți calci pe inimă și să-ți superi pe cei mai buni prieteni. Eu l-am făcut-o chiar lui frate-miu, Gavrilă.

— Apăi tu, măi băiete, n-ar trebui să te mai ivești pe cîmp, îi zic.

— Cum, adică nene Vintilă?

— Așa. Să te dedai cîntului. Știe alt colectivist să cînte mai bine ca tine? Nu știe! Omul cînd horește, uită de foame, așa că n-ai nevoie de zile-muncă...

Gavrilă se-ncruntă la mine:

— Mă iei la vale, nene, dar cînd mă ascuți îți dau lacrimile, am văzut eu.

— Imi dau, de milă. Că-mi zic așa: „Atita frate am și eu. Dacă băiatul ăsta ar ieși la cîmp, la recoltat, s-ar putea să i se înșepe vocea într-o... țepușă de griu și gata nenorocirea! Cine ne-ar mai cînta... „Somn imi e și pic de somn?”

— Așa, va să zică? Uite, să behăi ca berbecii, dacă o să-mi mai auzi vreodată glasul! Că și așa sint ocupat cu teatrul pînă peste cap!

— Ei da! Chipeș cum ești, ar fi păcat să-ți risipești talentul în urma secerătorii.

— Vorbești împotriva mea, dar știu bine că ți-a plăcut cum am jucat pe Gogulete, leneșul, din piesa aia de-astă-primăvară. Pe toți îi întrebai: „Ei, ce ziceți de frate-miu?”

— Voiam să aflu și de la ei dacă ți se potrivește rolul. Mi s-a spus că parcă ai fi chiar Gogulete, leneșul. Că semănai leit cu el.

Gavrilă mototolește pălăria în mîini.

— Am mai văzut și eu frați, dar așa... Tu în loc să m-ajuti, îți bați joc de mine! Știi bine că mi-e drag Rădița din brigada a doua și că vreau să mă însor cu ea. Dacă o afla despre faima care mi-o faci tu...

A doua zi, cu combinele și cu secerătorile, am plecat la muncă. Cîmpul roia. O singură postată, cea din Valea Mierlei, rămăsese necesită. Ploaia culcase la pămînt pașii greu de rod și trebuia luat cu seceră. Și asta cit mai degrabă, să nu se scuture. Vecinul Costache, șeful brigăzii a doua, mă liniști: „Nu-i nimic, zice, vin mîine dimineață cu brigada mea și-ți dau o mină de ajutor”.

Zis și făcut. A doua zi, îi spun lui frate-meu Gavrilă: „O s-avem la cîmp oaspeți pe cei din brigada a doua, așa că acum vei avea ocazia să le cînți și lor una să te pomenească”. Ei, da' la cîmp, ce să vezi? Tămăn cînd Gavrilă își „dregea” vocea să-nceapă cîntecul, auzii glasul Rădiței:

— Ei, Gavrilă, nu vrei să facem schimb cu secerile? A mea cam bate la mină.

— Mda, de... știi... eu n-am seceră, eu... se bilbi Gavrilă.

Auzind eu una ca asta, îi dau eu seceră mea lui Gavrilă și, vrînd, nevrînd, începu să seceră.

— Apleacă-te mai tare — îi zic — că n-ai oase-n burță.

Se-aplecă el și seceră de zor, trăgînd cu coada ochiului la Rădița. Către sfîrșit, îi zise fata:

— Ei, Gavrilă, ești un adevărat artist!

— Va să zică, ai aflat?

— Ce să aflu, că vîd. Așa de frumos aduni pașii, că nu se prăpădește un bob! N-ar strica să vii mîine să „distrezi” nițel și brigada noastră.

— Viu, numai să-mi dați o seceră cum se cade, că asta, uite, mi-a cam făcut bătăi la mină.

VASILE FULGEANU

La gospodăria colectivă Măstăcani din raionul Bujor, inginerul Aurel Dinu așteaptă dispoziții de la raion în legătură cu folosirea pe teren a mașinilor trimise de S.M.T.

— Trebuie să înlocuiesc șurubul ăsta!
— Ai răbdare! Trebuie să cer avizul raionului!...

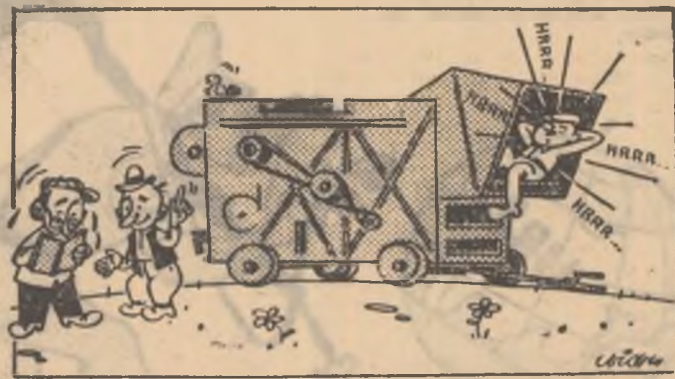
Răspuns...

Cuge'a Stan vizitiul. Biciindu-și bidiviul Sus, pe capră, cocoțat:
— Na! Hol Tirri! Pe legea mea, Asta-i munca cea mai grea! Ce să-i faci? Așa e dat: Asta-i muncă de bărbat, Ca să-nhami oricînd în grabă Calul, să faci bună treabă.

Îi răspunde bidiviul Nechezînd Incețișor:
— Uite colo, pe tractor, Cit de strașnic mină-o fată Patruzeci de cai deodată.

VICTOR PIȚIGOI

In comunele Bălțați și Sfîntești, reg. Bucu-rești se consideră că arile au fost amenajate doar prin simplul fapt că batozelo au fost scoase pe cîmp.

— Gata arla?
— Gata!! Batoza merge!...

(Desen de NIC. NICOLAESCU)

A „OPTA MINUNE”

— Ia ascultă Victore, tu crezi în vise? — l-am întebat într-o bună zi pe prietenul meu.

— N-am crezut niciodată — mi-a răspuns el.

— Nici eu. Să știi însă că azi noapte am avut un vis grozav. De unde pînă unde se făcea că mă plimbam pe malul Oltului cu Keops.

— Care Keops? Fostul faraon al Egiptului? — mă întrebă nîrat prietenul.

— Chiar cu el. Părea tare curios de cele ce auzise că se petrec la noi și venise personal să se convingă. N-a fost însă nevoie să umble mult, căci l-am lămurit eu... „Bătrîne, i-am spus, știu c-ai zidit cea mai mare piramidă, socotită azi printre cele șapte minuni ale lumii, dar cu tehnica nouă a I.F.E.T.-ului de la Slatina nu te joci. Îi cunoști pe directorul Badea Lungu?” Faraonul a făcut semn din cap că nu-l cunoaște.

— Păcat, i-am spus eu. Directorul Badea, văzînd splendidă vale a Oltului, care aici la Drăgășanu se lărgește asemănător ca în Valea Nilului, ce și-a zis? Peisajul se aseamănă. Nu-i lipsește decît o piramidă. Și Badea Lungu a hotărît să-și eternizeze numele între marii faraoni, constructori de piramide.

— Nu pricep nimic. Asta-i vis sau realitate? — întrebă prietenul.

— Stai să vezi. Abia după ce m-am trezit, am văzut că între vis și realitate e o legătură. Și dacă ții să te convingi, hai să trecem peste linie (discuția avea loc în gară) și-ăm să-ți arăt că am dreptate.

Trecem liniile și ne oprim lângă niște vagoane încărcate cu lemne de stejar. Citește pe un vagon destinația lemnului: „Centrului școlar viticol, Drăgășani, Lemn pentru piramide”.

Tocmai atunci își făcuseră apariția doi bărbați. Unul era inginerul Emil Iacob, directorul centrului școlar viticol din Drăgășani, iar celălalt era Badea Lungu, directorul I.F.E.T.-ului din Slatina. Continuau o discuție începută mai de mult.

— Am spus și nu-mi întorc cuvîntul. Lemnul vi l-am repartizat conform cu cererea centrului: 400 m.c. de lemn de stejar. Dacă persistați în refuzul dumneavoastră și nu primiți lemnul repartizat, veți plăti toate spezele, atît la transport cît și locația din gară.